

UDSKRIFT
AF
ØSTRE LANDSRETS RETSBOG

Den 9. februar 2018 kl. 09:30 holdt Østre Landsret offentligt retsmøde i retsbygningen, Bredgade 42, København.

Som dommere fungerede landsdommerne Ole Dybdahl, Tine Vuust og Morten Christensen, førstnævnte som rettens formand.

Der foretoges fortsat hovedforhandling.

24. afd. nr. B-3448-14:

1) Inge Genefke og Bent Sørensens Antitortur Støttefond
som mandatar for

2)

3)

4)

5)

6)

7)

8)

9)

10)

11)

12)

13)

14)

15)

16) Inge Genefke og Bent Sørensens Antitortur Støttefond

som mandatar for

17)

18)

19)

20)

21)

22)

23)

(advokat Christian F. Jensen, besk., for sagsøgerne 2 til 15 og 17 til 23,
og advokat Christian Harlang for så vidt angår sagsøgerne 1 og 16 samt
den del af sagen, hvori der ikke er dækning under den meddelte fri proces)
mod

Forsvarsministeriet

(advokat Peter Biering)

For sagsøgerne mødte advokat Christian Harlang og advokat Christian F. Jensen.

For sagsøgte mødte advokat Peter Biering. Med advokaten mødte tillige advokatfuldmægtigene Emil Wetendorff Nørgaard og Malthe Gade Jeppesen.

Som tolk for sagsøgerne var mødt Allan El-Zayat. Der var ikke mødt nogen sagsøgere.

Advokat Peter Biering anmodede om, at landsretten træffer afgørelse om, hvilke spørgsmål der kan stilles til vidnet professor, dr.med. Jørgen Lange Thomsen, og redegjorde i den forbindelse for baggrunden for anmodningen, idet advokaten navnlig fremhævede, at sagsøgerne har oplyst at ville udspørge vidnet om Retslægerådets erklæring, hvilket ikke bør ske.

Sagsøgernes advokater henviste til spørgetemaerne i sagsøgernes processkrift 29 af 16. januar 2018, side 3, pkt. II, litra a) -d) og præciserede i forhold hertil, at vidnet ikke vil blive udspurgt om Retslægerådets erklæring af 17. oktober 2017.

Retsformanden bemærkede, at der hermed syntes at være enighed mellem parterne om rammerne for afhøringen af vidnet.

Retsformanden tilkendegav dernæst, at der ikke under den fri proces ydes betaling for tolkens tilstedeværelse, når der ikke er sagsøgere til stede, som har behov for tolkning.

Tolken Allan El-Zayat forlod retssalen kl. 9.45.

Som vidne mødte professor, dr.med. Jørgen Lange Thomsen, der lovlig forberedt og formanet afgav forklaring.

Der blev under afhøringen af vidnet forevist uddrag af den tidligere under hovedforhandlingen dokumenterede film "Et civiliseret land".

Jørgen Lange Thomsen forklarede blandt andet, at han blev uddannet som læge i 1970. I 1992 blev han statsobducent og i 1996 professor i retsmedicin. Han var professor i faget indtil 2015. Han begyndte at arbejde indenfor retsmedicin i 1972 og blev senere specialist indenfor patologisk anatomi. Han er endvidere uddannet i retspsykiatri og har således en "lille" psykiatrisk uddannelse. Han blev på et tidspunkt tilknyttet Amnesty Internationals lægegruppe, hvor han blandt andet blev undervist i, hvad tortur er, og hvordan man undersøger torturofre. Han udførte sine første undersøgelser af torturofre omkring 1984. Han har sidenhen også arbejdet for FN, American Association for the Advancement of Science og Røde Kors i Geneve. I forbindelse med arbejdet for Røde Kors har han også undersøgt mulige torturofre. Han arbejder fortsat for FN og Røde Kors. Han vil tro, at han i alt har undersøgt mellem 100 og 200 levende personer for, om de har været udsat for tortur.

Som retsmedicinere er det forud for en mission vigtigt at have nogle baggrundsoplysninger om problemstillingerne, herunder hvilke former for tortur der angiveligt er udøvet, om personen er levende eller død, og om han har adgang til at foretage de undersøgelser, der er nødvendige. Den viden, som retsmedicinere har opsamlet i årenes løb om tortur, er i vidt omfang indarbejdet i Istanbulprotokollen. Istanbulprotokollen supplerer The Minnesota Protocol, der blev udarbejdet i 1987 og godkendt ("adopted") af FN i 1991. Denne protokol omfatter juridiske og lægelige principper for undersøgelse af døde mennesker, hvor der er mistanke om statslig indblanding eller ansvar. Protokollen udkom i en opdateret version i 2016. Istanbulprotokollen er i dag et nyttigt og centralt værktøj for jurister og læger, der arbejder med torturofre.

Sagsøger 13 mødte kl. 10.05 sammen med tolken Allan El-Zayat.

Han husker, at han har medvirket til udarbejdelse af 11 Medical Reports med relation til Operation Green Desert. Missionerne, hvorunder de 11 personer blev undersøgt, blev udført af et lægehold bestående af ham selv, psykolog Sana Hamze og psykiater Mona Hamed Iman. Han kendte ikke de to i forvejen. Sana havde mange års faglig erfaring. Hun fremstod dygtig med stor psykologisk indsigt. Hun var meget varm og rar. Hun havde derudover også et følelsesmæssigt engagement i undersøgelserne, som han ikke ville tillade sig selv. Han mener dog ikke, at det har påvirket holdbarheden af hendes konklusioner, som svarede til hans egne. Missionerne blev arrangeret af IRCT. Den første mission gik til Amman i Jordan. De to øvrige missioner gik til Beirut. På den tredje mission deltog Mona ikke. Han mødte op på destinationen med den opgave at undersøge nogle personer, som havde fortalt, at de var blevet udsat for tortur. Han var i Beirut også bistået af en fysioterapeut, der kunne undersøge personernes fodsåler for tegn på tortur i form af falanga. I øvrigt var han bistået af en tolk. Han havde selv medbragt det nødvendige udstyr til undersøgelserne. Der var et leje, hvor han kunne undersøge personerne. Lægeteamet undersøgte personerne uafhængigt af hinanden. Der var en enkelt gang, hvor Sana var med til en af hans undersøgelser for at se, hvordan han gennemførte sine undersøgelser. Derudover gennemførte de hver især deres undersøgelser og sammenholdt herefter deres resultater. Han skrev hovedparten af rapporterne, herunder anamnesen, men ikke de psykologiske og psykiatriske afsnit. Advokat Christian Harlang var ikke til stede i undersøgelseslokalerne under nogen af undersøgelserne, men ventede ofte i et lokale i nærheden.

I relation til klip 2 (minuttal 03:25) fra filmen "Et civiliseret land" forklarede han, at han havde fået en henvendelse fra Susanne Kjær fra IRCT om, at advokat Christian Harlang havde rettet henvendelse til hende om et behov for lægelig bistand. Filmklippet viser hans første møde med advokat Christian Harlang, hvor han fik sit opdrag af advokaten. Der var ikke mere i opdraget end det, man ser på filmklippet. Derudover fik han beskrevet de praktiske forhold omkring de forestående undersøgelser. Arbejdshypotesen var, at de pågældende personer havde været udsat for tortur, men der lå ikke deri nogen forventning om, at han skulle nå til en bestemt konklusion. IRCT betalte ham honorar for opgaven, som var frivillig for ham at udføre. Han var ikke udsat for noget pres. Den eneste form for mulig påvirkning, han kan huske, var en palæstinensisk assistent, der undervejs havde sagt, at han var sikker på, at sagsøgerne talte sandt. Dette var dog ikke noget, han lod sig påvirke af. Han skulle ikke vurdere, hvem der var ansvarlige for torturen.

Han fik af sagsøgerne at vide, at danskerne var involveret, og han fandt ikke grundlag for at slette sådanne udsagn. Han ville ikke kunne udføre undersøgelserne uden en samtale med ofrene om, hvad de havde oplevet. Det er helt centralt at have en sådan beskrivelse af problemstillingen eller konteksten, en såkaldt nulhypotese. Det lå uden for hans område at vurdere, hvem der var ansvarlige for torturen. Han husker ikke, hvorfor han fandt anledning til – som man kan se i klip 3 (minuttal 06:49) i filmen ”Et civiliseret land” – at spørge den pågældende sagsøger om, hvilken soldat der først gik ind i huset. Det havde måske sammenhæng med, hvad sagsøgeren havde fortalt forinden. Oplysningen havde ikke nødvendigvis nogen relevans for hans undersøgelse. I samme film kan man i klip 5 (minuttal 11:46) se en samtale mellem ham og advokat Christian Harlang, hvor han selv udtaler, at objektiviteten er hans klient. Det var måske en generel snak, som han i øvrigt ikke havde mange af med advokat Christian Harlang. Han deltog ikke i tilrettelæggelsen af denne retssag. I klip 6 (minuttal 17:44) gør han en bemærkning om, at de ikke var kommet i nærheden af at bevise det, der var på tale – at danskerne har haft en vigtig rolle i forbindelse med, at personer blev udleveret til de irakiske torturbøddler. Denne bemærkning fremsatte han som privatperson og medvirkende i filmen, ikke i sin egenskab af retsmediciner, og bemærkningen havde intet med sagsøgernes helbred at gøre. Han undersøgte ikke danskerens rolle og efterspurgte ikke – når bortses fra et spørgsmål, om det var en dansk soldat, der truede – beviser for danskernes rolle i forbindelse med torturen.

Han skrev, så vidt han husker, selv sine rapporter efter undersøgelserne, inden han talte med Sana og Mona om sine fund. Når de alle tre havde undersøgt en person, konfererede de om de foreløbige resultater og konklusioner, de hver især var nået til. Hvis de var enige, kunne de drage endelige konklusioner. De var næsten altid enige. I Danmark ville han ikke samordne sine undersøgelsesresultater med psykiaterens. Der vil man i stedet oversende resultaterne til psykiater, hvis dette var påkrævet. Man skal ikke møde mange torturofre, før man kan genkende dem. De har mistet deres værdighed og mangler lyst til at fortælle om den tortur, de har været udsat for. De fremstår nedtrykte og depressive. Han har oplevet personer, som løj om tortur, og det fornemmer man ret hurtigt. Personer, der lyver om tortur, beretter om torturmetoder, som er usædvanlige, beretter om tortur, som ikke passer med de lægelige fund, eller er meget tilbageholdende med at sætte ord på den tortur, de påstår at have været udsat for. Tortur skal kunne dokumenteres, idet hans egen mavefornemmelse naturligvis ikke er tilstrækkelig.

Han har i sit virke også oplevet beretninger om tortur, som ikke harmonerer med de lægelige undersøgelser af personens fysiske tilstand. Det kan ligeledes forekomme, at personer beretter om skader, f.eks. brækkede knogler, som viser sig ikke at være til stede. Dette behøver dog ikke være udtryk for, at vedkommende bevidst lyver. Det siges, at man alene finder fysiske tegn på tortur hos ¼ af torturofre. I denne sag konstaterede de tydelige mærker fra tortur hos en enkelt af de 11 undersøgte.

De udarbejdede for hver af de 11 personer en fælles Medical Report med resultaterne af hans, Sanas og Monas undersøgelser, idet hans konklusioner – også vedrørende de psykiske aspekter – flugtede særdeles godt med Sanas og Monas konklusioner. Der var, så vidt han husker, ingen tilfælde, hvor de var uenige om konklusionerne, men der kunne være nuancer. Det er ham, der i erklæringerne har beskrevet de fysiske skader. Han mener ikke, at nogen af de personer, han undersøgte, talte usandt om den tortur, de berettede at have været udsat for. Der findes dog ikke nogen test, som med sikkerhed kan afdække dette. Han var langt mere end 50 % sikker på, at de hver især talte sandt, og anser det – baseret på sine erfaringer – for meget lidt sandsynligt, at de talte usandt. Alle de undersøgte blev mentalt dårlige under undersøgelse, fordi de blev ført tilbage til torturoplevelserne. Torturofre får en lavere smerte- og vredestærskel. Der var blandt andet en af de undersøgte, som fortalte, at han var begyndt at slå sine børn, efter at han havde været udsat for tortur.

Man indgår ikke som retsmedicinere i behandling af de undersøgte personer. Da den pågældende sagsøger, som fortalte, at han nu slog sine børn, brød sammen, udviste vidnet dog selvsagt empati og forsøgte at trøste sagsøgeren. Han vil med egne ord udtrykke det derhen, at han udviste empatisk objektivitet. Det var naturligvis også nødvendigt for, at de kunne fuldføre undersøgelsen. Der kunne derved forekomme forsinkelser. Han ville hellere lave en grundig undersøgelse end at skynde sig videre. Hvis han havde insistere på at fortsætte umiddelbart, ville det kunne medføre, at vedkommende lukkede mere af og ville begynde at opleve vidnet som modpart. Samtalen, hvor ofret får mulighed for at genfortælle om torturen, kan også medvirke til en renselse eller forløsning. Det ville vedkommende også gå glip af, hvis han forcerer undersøgelsen. Efter hans vurdering ville de undersøgte personer ikke blive påført nye mentale skader ved at blive udspurgt om torturen.

Han gjorde meget ud af at tale med personerne om, hvad der var sket, og gengivelsen heraf i erklæringerne har han skrevet. Det var dog Sana og Mona, der havde afdækket, at den sagsøger, som mangler højre underarm og hånd, havde haft et pillemisbrug. Når han under-

søgte de pågældende personer, talte han først om vedkommendes barndom, uddannelse m.m. for at vinde tillid. Dernæst nærmede han sig selve temaet for undersøgelsen. Han stillede spørgsmål herom ud fra en skabelon, hvor han først gjorde brug af åbne spørgsmål. Hvis vedkommende ikke fortalte om slag, stillede han lukkede spørgsmål herom som f.eks. ”slog de dig?” eller ”havde du blod i urinen?” for at få afdækket dette. Han stillede også lukkede spørgsmål, når nogle af de andre undersøgte havde berettet om en bestemt torturmetode, for at få afklaret, om andre af de undersøgte havde været udsat for tilsvarende tortur. Dette gjaldt således elektriske stød. Ofrene var ikke symptombekræftende. Da han skrev sagsfremstillingerne (anamnesen), bestræbte han sig på at lægge sig så tæt på sagsørgernes egne forklaringer og ordvalg som muligt. Det var en samtale, der foregik via tolk, og han var også meget opmærksom på, om der kunne bestå nogle modsætningsforhold mellem tolken og sagsøgeren, f.eks. begrundet i religiøse- eller stammemæssige tilhørsforhold. Den omstændighed, at der er passager i erklæringernes gengivelser af hændelsesforløb, som sprogligt er næsten identiske, kan hænge sammen med, at nogle af de undersøgte personer forklarede om stort set samme oplevelser, og at han så har brugt ”copy-paste”, da han skrev erklæringerne. Han fik ikke mistanke om, at nogen af de undersøgte havde afstemt deres forklaringer. Det var ikke identiske beretninger.

Torturofre kan godt have hukommelsessvigt, og så var der jo gået syv år. Man bør lægge størst vægt på de tidligste beretninger, fordi det er disse beretninger, der ligger tættest på begivenhederne.

Dem, der berettede om, at de var blevet udsat for falanga, var – som han forstod det – blevet hængt op på en ”papegøjepind” og slået på fodsålerne. Umiddelbart efter slag på fodsålerne kan man godt se hævelser og blodudtrædninger m.v. Når der er gået flere år, og sår m.v. er helet op, er det imidlertid vanskeligt at stille diagnosen. Der kommer arvæv, og fodsålen bliver mindre fleksibel. Han har ikke selv set nok tilfælde til, at han kan stille denne diagnose sikkert. Det er baggrunden for, at han inddrog fysioterapeuter, der kunne undersøge personernes fodsåler, hvilket i så fald fremgår af erklæringerne. Der er nogle, som på baggrund af forskningsresultater mener, at det kun er ved hjælp af skintigrafi, at det mange år senere er muligt medicinsk at påvise falanga . Han ville personligt ikke forvente, at man f.eks. seks år efter tortur retsmedicinsk kan påvise falanga.

Elektriske stød i brystregionen kan, hvis strømstyrken er høj nok, påvirke hjerterytmen. En af de undersøgte personer fortalte, at han havde fået hjerteflimmer på grund af sådan tortur.

Han har ikke hørt om, at det er hyppigt forekommende, da der sædvanligvis ikke anvendes så høje strømstyrker. Offeret oplever først og fremmest smerte, ligesom bødlerne måske siger til vedkommende, at ”nu skal du dø”. I hvert fald en af de undersøgte berettede om, at bødlerne havde sagt dette til ham. Det er typisk, at der gives strøm til øreflipper, brystvorter og kønsdele.

For så vidt angår Medical Report vedrørende sagsøger 2, jf. ekstraktens bind VI, side 665-674, forklarede han, at han svagt erindrer den pågældende. Slag og spark kan ligge i gråzonen mellem vold og tortur, men slag er det almindeligste middel i forbindelse med tortur. Sagsøgeren berettede om at være blevet slået med blandt andet kabler og geværkolber. Vidnet kan ikke bevise, at dette er sket, men han lyttede til personens beretning og vurderede troværdigheden, herunder i forhold til hvad der er sædvanligt forekommende. Denne sagsøger fortalte endvidere, at han var blevet sparket på benet af en dansk soldat og bagefter blødte fra stedet. Personen havde nogle pigmenterede ar på den ene læg, som harmonerede med vedkommendes beretning. Arrene kunne således godt hidrøre fra spark som beskrevet, men kunne naturligvis også have andre årsager. Arrene er omtalt i Medical Report under ”Signs of ill-treatment”. Der ville for ham at se ikke være nogen grund til, at personen skulle lyve om, at han havde fået bind for øjnene. Dette anvendes ofte for at skabe frygt og for, at ofret ikke kan orientere sig. Han opfattede ikke manglen på mad og drikke som et torturmiddel. Det var mere udtryk for, at bødlerne negligerede de tilbageholdte. Afsnit V med overskriften ”Allegations of torture and ill-treatment” indeholder anamnesen, som han har forfattet ud fra sine samtaler med vedkommende. Han ved ikke, hvor meget Sana og Mona har spurgt ind til det samme, men noget har de jo talt med personerne om. Det er ham, der altovervejende har forfattet anamnesen i erklæringerne. ”Hanging from the ceiling” sigtede til personens forklaring om, at han var blevet hængt op i loftet, hvilket vidnet forstod derhen, at vedkommende blev bagbundet og derefter hængt op i de sammenbundne hænder. Sagsøgeren hængte frit i luften, hvilket giver en voldsom belastning på skuldrene.

For så vidt angår Medical Report vedrørende sagsøger 3, jf. ekstraktens bind VI, side 675-685, forklarede han, at han ikke har bemærkninger til, at der ikke blev fundet ar eller andre fysiske tegn på tortur. Dette er ikke nødvendigvis udtryk for, at der ikke har været udøvet tortur. Sagsøgeren berettede om, at de havde slukket en tændt cigaret i nakken på ham, men han så ingen ar eller brændemærker herfra, selvom han kiggede grundigt efter. Afhængig af, hvordan noget sådan har foregået, er det ikke givet, at det efterlader ar. ”Hand-

cuffing” kan navnlig være smertefuldt, hvis man bliver hængt op i armene. I dag ville han nok ikke have anvendt konklusionen ”undeniable evidence”, da han i sagens natur ikke kan være 100 % sikker. Det, sagsøgeren havde beskrevet om torturen, ville ikke nødvendigvis efterlade mærker flere år efter. Det er baggrunden for, at han gjorde bemærkningen om, at der er ”consistency”. I konklusionens punkt 2 har han givetvis tænkt på de psykologiske aspekter. Konklusionens punkt 4 er navnlig baseret på de manglende fysiske tegn på tortur og personens forklaring.

For så vidt angår Medical Report vedrørende sagsøger 4, jf. ekstraktens bind VI, side 687-694, forklarede han, at denne sagsøger var den eneste med betydelig overvægt. Han var stilfærdig, og vidnet fik indtryk af, at bødlerne havde været tilbageholdende med tortur, fordi han var for tung at hænge op. Sagsøgeren fremstod meget troværdig og forekom ikke som en person, der evnede at lyve. Han er således ikke i tvivl om, at personen blev slået, bundet og rystet, således som han berettede. Når han f.eks. blev spurgt, om han havde fået elektriske stød, svarede han ikke bekræftende. Dette bidrog til sagsøgerens troværdighed.

For så vidt angår Medical Report vedrørende sagsøger 5, jf. ekstraktens bind VI, side 695-705, forklarede han, at ”sinus headache” formentlig skyldtes infektion i vedkommendes kæbehule. Han mener ikke, at denne havde sammenhæng med tortur, men han omtalte lidelsen i erklæringen som led i beskrivelse af sagsøgerens fysiske tilstand. Manglende kraft i hænderne er en sandsynlig mental følge af tortur. Torturofre oplever ofte mentale ændringer, herunder irritabilitet og aggression. Det er også hyppigt forekommende, at torturofre oplever stik i hjertet. Så vidt han husker, var denne sagsøger en venlig mand iført traditionelle klæder. Han erindrer ikke nærmere detaljer om personen. Han vurderede, at sagsøgeren var troværdig. Han ville have gjort bemærkning i erklæringerne, hvis den undersøgte person fremstod utroværdig. Søvnproblemer er en af de hyppigst forekommende gener efter tortur.

For så vidt angår Medical Report vedrørende sagsøger 6, jf. ekstraktens bind VI, side 707-716, forklarede han, at han godt kan huske sagsøger 6, der var meget udadvendt og talende. Denne sagsøger blev ikke taget til Akka og de andre steder. Sagsøgeren beskrev selv at være skrøbelig med astma og gigtfeber, og han var bekymret for, om han havde fået hjerteproblemer. Sagsøgeren syntes, at han var blevet psykisk læderet. Vidnet vurderede, at sagsøgeren var skrøbelig. Han blev ikke som sådan udsat for tortur under den første tilbageholdelse. Sagsøgeren havde fortalt, at han i 2005 blev arresteret i en bus. Den første til-

bageholdelse var ikke den værste, det var derimod den anden tilbageholdelse. Han kan ikke vurdere, om følgerne skyldes den første eller anden tilbageholdelse.

For så vidt angår Medical Report vedrørende sagsøger 7, jf. ekstraktens bind VI, side 803-813, forklarede han, at det kan være en mulighed, at sagsøgeren ikke talte sandt, når han fortalte, at han var blevet udsat for elektriske stød. Han havde dog ikke indtryk af, at sagsøgeren talte usandt. Han husker denne sagsøger, fordi han var meget religiøs, og han overvejede, om det var baggrunden for, at sagsøgeren ikke fremstod med flere følgevirkninger. Han virkede som en mentalt stærk person. Fysioterapeuten, der var med, udtalte vist nok, at det var hendes vurdering, at han var blevet udsat for falanga. Han vurderede dog ikke selv, at der var tydelige tegn herpå. Sagsøgeren havde også været ophængt på ”papegøjestang”. Dem, der var blevet udsat for denne form for tortur, var antageligt alene blevet hængt op i kort tid, for han så ikke skader på deres sener i knæhaserne.

For så vidt angår Medical Report vedrørende sagsøger 8, jf. ekstraktens bind VI, side 815-822, forklarede han, at alle de undersøgte berettede om, at de havde oplevet kulde. Hvis man udsættes for stærk kulde, bliver man omtåget. I mindre grelle tilfælde, vil det give anledning til, at man ryster. Han vil ikke mene, at deres oplevelser af kulde i sig selv kan siges at have udgjort tortur, men det udgjorde jo en nedværdigende behandling af de tilbageholdte. Det var for så vidt udtryk for, at de tilbageholdte blev negligeret. Han husker ikke præcist samtalen med denne sagsøger.

For så vidt angår Medical Report vedrørende sagsøger 9, jf. ekstraktens bind VI, side 823-830, forklarede han, at denne sagsøger ikke blev bagbundet, for han manglede højre hånd og underarm. Han kan godt huske personen, der fremstod som en tynd, bedrøvet mand. Han havde vist også nogle problemer med sin familie.

For så vidt angår Medical Report vedrørende sagsøger 1, jf. ekstraktens bind VI, side 847-854, forklarede han, at han godt kan huske denne sagsøger. Der var her tale om et tilfælde, hvor han faktisk vurderede, at fodsålerne bar tydeligt præg af, at vedkommende havde været udsat for falanga. Sagsøgeren havde således udtalt arvæv i fodsålerne. Sagsøgeren var en stærk mand, der havde taget skæbnen i egen hånd og var rejst til Kuwait med sin familie. Han fremstod troværdig. Stærke mænd udsættes ofte for hårdere tortur, for et af formålene er jo at nedbryde vedkommende. Det er ikke alle mennesker, der senere i livet påvirkes lige negativt af at have været udsat for tortur.

For så vidt angår Medical Report vedrørende sagsøger 10, jf. ekstraktens bind VI, side 855-861, forklarede han, at han husker denne sagsøger, der ikke var helt ung og havde haft en forretning. Denne sagsøger var blevet skånet lidt i sammenligning med de andre sagsøgere.

For så vidt angår Medical Report vedrørende sagsøger 11, jf. ekstraktens bind VI, side 863-868, forklarede han, at den pågældende sagsøger havde fået konstateret blærekræft og var blevet opereret. Sagsøgeren havde været lidt utålmodig og stillede spørgsmålstegn ved de spørgsmål, som vidnet stillede ham. Han forekom måske lidt som en sur, gammel mand. Han var ikke blevet slået, men havde fået bind for øjnene og var blevet kropsvisiteret. Den seksuelle ydmygelse bestod i, at de havde stukket en finger op i hans endetarm. I den arabiske verden kan det betyde, at man bliver stemplet som homoseksuel, og en af de andre sagsøgere fortalte, at han, hvis han mødte den pågældende undersøger, ville slå ham ihjel.

Sagen udsat til fortsat hovedforhandling den 16. februar 2018 kl. 9.30.

Retten hævet kl. 14.37.

(Sign.)

— — —
Udskriftens rigtighed bekræftes. Østre Landsret, den 20-02-2018

Helle Spenner
sektionsleder